

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 29 sierpnia 2007 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2007 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony przez wnioskodawcę wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 sierpnia 2006 r. i poprzedzającą ten wyrok decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 lutego 2006 r. w ten sposób, że przyznał M. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 lutego 2006 r. do 31 stycznia 2008 r.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych, opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędne zastosowanie przepisów art. 57 ust. 2 w związku z art. 107 i art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. do niezbędnych elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. Uzasadnieniem podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. nie jest przy tym przytoczenie naruszonego przepisu, lecz wskazanie sposobu jego naruszenia i wyjaśnienie, na czym polega błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie tego przepisu prawa i jak, zdaniem skarżącego, powinien on być rozumiany i stosowany. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że brak tego elementu skargi kasacyjnej stoi na przeszkodzie jej rozpoznaniu, bo uniemożliwia rzetelną ocenę zasadności podniesionych zarzutów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 1 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997 nr 8 poz. 114 i z dnia 2 kwietnia 1997 r., II CKN 98/96, OSNC 1997 nr 10, poz. 144, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1996 r., I PKN 33/96, OSNP 1997 nr 14, poz. 250).

W skardze kasacyjnej organu rentowego brak jest uzasadnienia powołanej w niej podstawy, albowiem skarżący wskazując na niewłaściwe zastosowanie przytoczonych przepisów prawa materialnego, nie wyjaśnił w żadnym fragmencie skargi ani tego, na czym - jego zdaniem - polega niewłaściwe zastosowanie tych przepisów przez Sąd drugiej instancji, ani tego, jak powinna według niego wyglądać ich prawidłowa subsumpcja do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna wniesiona w niniejszej sprawie nie spełnia niezbędnych wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., wobec czego z mocy art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., postanowił jak w sentencji.

/tp/